

DAY

Moje matka si myslí, že jsem mrtvý.

Jasně, že *nejsem* mrtvý, ale pro ni je bezpečnější, aby si to myslela.

Aspoň dvakrát za měsíc vídám svůj obraz s nápisem „Hledá se!“ na JumboTronech všude po centru Los Angeles. Vypadá to, jako by se tam dostal omylem. Na většině obrázků, které se na obrazovkách objevují, jsou pozitivní věci: Smějící se děti pod blankytně modrým nebem, turisté, kteří se fotografují u trosek Golden Gate, reklamy Republiky v neonových barvách. Kromě toho tam běží anti-kolonistická propaganda. „*Kolonie chtějí naši zemi,*“ píše se tam. „*Chtějí ovládnout všechno, co jim nepatří. Nenechte je dobýt váš domov! Podpořte správnou věc!*“

A do toho stříhnou můj trestní rejstřík. Rozzáří se na JumboTronech ve vši své pestrobarevné slávě:

HLEDÁ SE JMÉNEM REPUBLIKY

SPIS Č. **462178-3233, „DAY“**

**HLEDÁN ZA NAPADENÍ, ŽHÁŘSTVÍ, HRÁDEŽ,
POŠKOZOVÁNÍ VOJENSKÉHO UYBAVENÍ
A MAŘENÍ VÁLEČNÉHO ÚSILÍ.
200 000 REPUBLIKOVÝCH DOLARŮ
ZA INFORMACE VEDOUcí K DOPADENÍ.**

Vždycky vedle té zprávy zobrazí nějakou jinou fotku. Jednou to byl kluk s brýlemi a hustými kudrnatými vlasy kolem celé hlavy. Jindy zase kluk s černýma očima a hlavou vystříhanou dohola. Někdy jsem černochoch, někdy bělochoch, někdy do sněda, hnědý, žlutý nebo rudý, podle toho, co je zrovna napadne.

Jinými slovy, Republika nemá ani zdání, jak vypadám. Zdá se, že o mně dohromady nevědí vlastně nic, tedy nic kromě toho, že jsem mladý a že když projedou moje otisky prstů databází, nic nenajdou. Proto mě nenávidějí a proto jsem ne sice nejnebezpečnější kriminálník v zemi, ale ten nejhledanější. Kvůli mně vypadají jako blbci.

Je podvečer, ale venku už je úplná tma a barevná světla z JumboTronů se odrážejí v kalužích. Sedím na drolicí se okenní římse ve třetím patře, schovaný za rezavými kovovými nosníky, aby mě nikdo neviděl. Býval to bytový komplex, ale už dávno se o něj nikdo nestará. Na podlaze pokoje se válí střepy z rozbitých oken a odloupané lístky barvy. V jednom koutě leží na zemi starý portrét Elektora Prima. Zajímalo by mě, kdo tady dřív bydlel – nikdo přece není takový magor, aby se odstěhoval a nechal Elektorovu podobiznu jen tak ležet na zemi.

Vlasy mám jako obvykle schované pod starou kšiltovkou. Oči upírám na malý, jednopatrový dům přes ulici. Ruce si bezděčně pohrávají s přívěskem, který mi visí kolem krku.

Tess se opírá o druhé okno v místnosti a bedlivě mě pozoruje. Dnes večer jsem odpočatý, a ona to jako obvykle pozná.

Epidemie zasáhla sektor Lake opravdu tvrdě. V září JumboTronů pozorujeme s Tess vojáky v černých, horkem vytahaných pláštěnkách, jak na konci ulice prohledávají jeden dům za druhým. Každý z nich má na obličejí plynovou masku. Někdy vyjdou a označí budovu velkým červeným X na vstupních dveřích. Pak už do takové-

ho domu nikdo nevstoupí a nikdo z něj nevyjde – aspoň ne dokud se někdo dívá.

„Pořád je nevidíš?“ zašeptá Tess, tvář ukrytou mezi stíny.

Já se zatím snažím vyrobit ze zbytků plastových trubek neumělý prak, abych se aspoň trochu rozptýlil. „Neudělali si večeri. Neuposadili se ke stolu už několik hodin.“ Posunu se a protáhnu si bolavé koleno.

„Možná nejsou doma?“

Vrhnu na Tess podrážděný pohled. Víím, že se mě snaží ukonejšit, ale nemám na to náladu. „Vždyť se tam svítí. Vidíš těch svíček? Máma by nikdy neplýtvala svíčkami, kdyby doma nikdo nebyl.“

Tess se přesune blíž. „Měli bychom na pár týdnů vypadnout z města, co?“ Snaží se, aby její hlas zněl klidně, ale strach v něm je. „Epidemie se za tu dobu přežene a pak můžeš přijít na návštěvu. Na dva lístky na vlak máme peněz víc než dost.“

Zavrtím hlavou. „Jednu noc v týdnu, pamatuješ? Domluvili jsme se, že je budu kontrolovat jen jednou za týden.“

„Právě. Ale tenhle týden jsi tady vysedával *každou* noc.“

„Jenom se chci ujistit, že jsou v pořádku.“

„A co když se nakazíš?“

„Risknu to. A ty jsi se mnou nemusela chodit. Mohla jsi na mě počkat v Altě.“

Tess pokrčí rameny. „Někdo na tebe musí dávat pozor.“ Je o dva roky mladší než já, ale podle toho, jak někdy mluví, by mohla být dost stará na to, aby se o mě starala.

Mlčky pozorujeme vojáky, kteří se nezadržitelně blíží k domu, kde bydlí moje rodina. Pokaždé, když se zastaví u nějakých dveří, jeden na ně zabuší, zatímco druhý je připraven s namířenou puškou. Když do deseti vteřin nikdo neotevře, ten první dveře vykopne. Když se nahnou dovnitř, můžeme už jenom hádat, jak to

probíhá, ale asi je to vždycky stejné: Jeden voják odebere všem členům rodiny vzorky krve a otestuje je přenosným detektorem, který pozná, jestli je někdo z nich nakažený. Celé to trvá necelých deset minut.

Počítám, kolik vchodů ještě vojáky dělí od domu, ve kterém žije moje rodina. Budu muset čekat minimálně hodinu, abych se dozvěděl, jak to s nimi vypadá.

Z opačného konce ulice zazní příšerný jekot. Otočím se po zvuku a ruka mi automaticky sjede k noži, který mám za opaskem. Tess polekaně sykne.

Je to oběť epidemie. Nejspíš už byla nemocná několik měsíců, protože má úplně popraskanou tvář a krvácí z mnoha boláků. Až se divím, jak ji vojáci při předchozí inspekci mohli minout. Chvíli se po ulici motá sem a tam, očividně dezorientovaná, a pak se vrhne vpřed, ale po pár krocích zakopne a padá na kolena. Ohlédnu se zpátky na vojáky. Teď už si jí všimli. Ten s připravenou puškou vykročí vpřed, zatímco jedenáct dalších zůstává, kde byli, a dívají se. Jedna nakažená nepředstavuje žádnou velkou hrozbu. Voják zvedne pušku a zamíří. Kolem infikované ženy se rozehraje salva jisker.

Zhroutí se na zem a už se ani nehne. Voják se vrátí ke svým kolegům.

Kéž bychom se tak dostali k jedné z těch jejich pušek. Taková pěkná zbraň na trhu nestojí zase tolik – 480 dolarů, míň než sporák. Jako všechny moderní zbraně je přesná, zaměřuje se pomocí magnetů a elektrických proudů a dokáže zasáhnout cíl na vzdálenost tří bloků. Táta mi kdysi říkal, že je to technologie ukradená z Kolonií, ale to by Republika pochopitelně nikdy nepřiznala. Mohli bychom si jich s Tess koupit pět, kdybychom chtěli... Za ta léta jsme se naučili střídat si přebytečné peníze z loupeží a šetřit je pro případy nouze. Ale hlavní problém při shánění zbraně není

cena. Potíž je v tom, že je tak snadno vysledovatelná. Každá zbraň má zabudovaný senzor, který snímá tvar ruky uživatele, otisky jeho prstů a zeměpisnou polohu. Kdyby mě tohle neprozradilo, tak už nevím. Takže zůstávám odkázán na své podomácku vyrobené zbraně, praky z plastových trubek a další hračky.

„Našli další,“ řekne Tess a nakloní se, aby lépe viděla.

Podívám se na ulici a vidím, jak vojáci opouštějí další dům. Jeden z nich protřepe plechovku s červenou barvou a načmárá na dveře veliké X. Zná ten dům. Rodina, která tam bydlí, kdysi mívala holčičku stejně starou jako já. Když jsme já a mí bratři byli mladší, hrávali jsme si s ní – na schovávanou a hokej s pár prkny a zmuchlaným papírem.

Tess se mě zřejmě snaží přivést na jiné myšlenky, protože kývne na uzlík u mých nohou a zeptá se: „Co jsi jim přinesl?“

Usměju se a rozvážu uzel, aby se podívala. „Něco z toho, co jsme za tenhle týden ušetřili. Až projdou inspekci, aspoň to budou mít čím oslavit.“ Prohrábnu se hromádkou dobrot a vytáhnou z ní odřené ochranné brýle. Znovu si je prohlédnu, jestli skla nejsou poškrábaná. „Tohle je pro Johna. Předčasný dárek k narozeninám.“ Mému staršímu bratrovi bude koncem týdne devatenáct. Slouží čtrnáctihodinové směny v kotelně místní továrny a vždycky, když přijde domů, stěžuje si, jak ho z toho dýmu pálí oči. Tyhle brýle, to byla obrovská náhoda. Podařilo se nám je ukrást z dodávky vojenských zásob.

Odložím je stranou a proberu se zbytkem věcí. Většinou to jsou konzervy s masem a bramborovou kaší, které jsem ukradl z kavárny v jedné vzducholodi, a pak je tam jeden pár obnošených bot s docela dobrými podrážkami. Tak rád bych byl u toho, až si ten balíček rozbalí, ale to bohužel nepůjde. Jediný John ví, že jsem naživu, a přísahal mi, že to mámě ani Edenovi nepoví.

Edenovi bude za dva měsíce deset let, což znamená, že za dva měsíce bude muset projít Zkouškou. Já sám jsem Zkouškou v deseti letech neprošel, a právě proto se o Edena bojím. Je sice z nás tři bratrů jednoznačně nejchytřejší, ale uvažuje hodně podobně jako já. Když jsem dokončil Zkoušku, byl jsem si svými odpověďmi tak jistý, že jsem ani nečekal na to, až je vyhodnotí. Ale pak mě dozorcí nahnali do jednoho rohu Zkušebního stadionu spolu s několika dalšími dětmi, orazítkovali nám testy nějakým velkým razítkem a nacpali nás do vlaku, který směřoval přímo do centra města. Nestihl jsem si s sebou vzít vůbec nic, jen ten přívěsek, který jsem měl na krku. Ani jsem se nestačil rozloučit.

Potom, co projdete Zkouškou, se totiž může stát několik různých věcí.

Dosáhnete perfektního skóre – 1500 bodů. To se ještě nikdy nikomu nepovedlo – tedy až na jedno jediné dítě před pár lety, ze kterého pak byla armáda celá pryč. Kdo ví, co se stane s člověkem, který získá tolik bodů? Nejspíš dostane fůru peněz a vysoké postavení, co?

Nasbíráte 1450 až 1499 bodů. Můžete se sebou být spokojení, protože jste právě získali přístup k šesti letům středoškolského vzdělání a další čtyři roky na jedné z republikových univerzit: Drake, Stanford nebo Brenan. Můžete jít pracovat pro Kongres a vydělávat spoustu peněz. Čeká vás radostný a pohodlný život. Tedy aspoň podle toho, jak to tvrdí Republika.

Získáte dobré skóre, tedy něco mezi 1250 a 1449 body. Postupujete na střední školu a pak můžete být přiděleni na vysokou. To není špatné.

Nebo se proplazíte s 1000 až 1249 body. Tím pádem můžete na střední školu zapomenout. Z rozhodnutí Kongresu se stáváte chudáky, tak jako celá moje rodina. S velkou pravděpodobností se bud'

utopíte při práci na vodních turbínách, nebo se jednoho dne udušíte výpary v kotelně.

Anebo propadnete.

Zpravidla propadávají jen děti ze slumů. Pokud patříte do téhle nešťastné kategorie, pak vaše rodiče navštíví úředníci, kteří jim jménem Republiky dají podepsat smlouvu, podle níž se vás vzdávají ve prospěch vlády. Řeknou vašim rodičům, že vás odeslali do republikového pracovního tábora a že už vás nikdy neuvidí. Rodičům nezbyvá než přikývnout a smířit se s tím. Někteří se prý i radují, protože Republika vyplácí tisíc dolarů jako jednorázové odškodné. Peníze na ruku a o jeden hladový krk míň? Kdo by za to vládě nebyl vděčný?

Až na to, že to všechno je jen lež. Podřadné dítě se špatnými geny nepřináší své zemi žádný užitek. Když máte štěstí, Kongres vás nechá umřít bez toho, aby vás nejprve poslal do laboratoří, kde se snaží zjistit, co vaši nedokonalost způsobilo.

Zbývá pět domů. Tess vidí obavy v mých očích a klade mi dlaň na čelo. „Zase tě začíná bolet hlava?“

„Ne, jsem v pořádku.“ Zadíívám se z okna na matčin dům a konečně aspoň na vteřinu zahlédnu známou tvář. Eden se mihnul kolem okna, zadíval se na přicházející vojáky a pak na ně namířil nějaký kovový vynález vlastní výroby. Poté se rychle skrčí a znovu mi zmizí z dohledu. V mihotavém světle svíček zahlédnu už jen jeho blondátou kudrnatou hlavu. Jak ho znám, nejspíš si ten přístroj vyrobil proto, aby dokázal určit, jak je někdo daleko.

„Vypadá hubenější,“ zamumlám.

„Je živý a zdravý,“ odpoví Tess. „Řekla bych, že to je výhra.“

O několik minut později vidíme Johna a matku. Projdou kolem okna, zabrání do rozhovoru. John a já jsme si celkem podobní, až na to, že on je po dlouhých směnách v kotelně dost pohublý. Jako

většina lidí v našem sektoru má vlasy až na ramena a nosí je svázané gumičkou. Vestu má umazanou od červeného jílu. Je mi jasné, že ho máma za něco kárá, nejspíš za to, že Edena málo hlídal a nechal ho vystrčit hlavu z okna. Pak s ní začne cloumat další záchvat chronického kašle, ale když jí chce John pomoci, odstrčí jeho ruku stranou. Tiše si povzdychnu. Tak. Aspoň vím, že jsou všichni tři dost zdraví na to, aby mohli chodit. I kdyby byl někdo z nich nakažený, ještě pořád to není v tak pokročilém stádiu, že by se nemohli uzdravit.

Nemůžu přestat myslet na to, co by se stalo, kdyby vojáci dveře našeho domu označili. Už je vidím, jak by celí zkoprněli stáli uprostřed obývacího a čekali, až vojáci odejdou. Potom by máma nasadila statečný výraz, ale sama by zůstala vzhůru celou noc a tiše by si otírala slzy. Ráno by začali dostávat malé přídělky jídla a vody a prostě by čekali, až se uzdraví. Anebo zemřou.

Moje myšlenky zabloudí k penězům, které jsme spolu s Tess ukryli v naší tajné skrýši. Dva a půl tisíce dolarů. Dost na to, abychom z toho žili celé měsíce... ale ne dost na to, abych své rodině sehnal léky proti epidemii.

Minuty se táhnou donekonečna. Schovávám prak a hraje se s Tess kámen, nůžky, papír. (Nevím, čím to je, ale je v téhle hře neuvěřitelně dobrá.) Ještě několikrát se zadívám do matčina okna, ale už se tam nikdo neukáže. Nejspíš se shromáždili u dveří, aby je otevřeli hned při prvním zabouchání.

A pak ta chvíle konečně přichází. Nakláním se z okna tak daleko, že mě Tess zezadu raději přidržuje, abych nepřepadl přes parapet. Vojáci zabuší na dveře. Matka okamžitě otevírá, vpouští je dovnitř a pak dveře zase zavře. Snažím se něco zaslechnout – kroky, jakoukoli známku toho, co se děje uvnitř. Čím dřív to bude za nimi, tím dřív můžu Johnovi propašovat své dárky.

Ticho se protahuje. „Žádné zprávy jsou dobré zprávy, ne?“ zašeptá Tess.

„Moc vtípné.“

V duchu odpočítávám vteřiny. Uběhne minuta. Pak dvě, čtyři, a nakonec deset.

Pak patnáct minut. Dvacet minut.

Podívám se na Tess, ale ta jen pokrčí rameny. „Možná se jim pokazil detektor,“ napadne ji.

Uběhne třicet minut. Neodvážuju se už ani pohnout. Bojím se, že by se zrovna v tu chvíli mohlo něco stát a já bych to propásl. Konečky prstů nervózně bubnují do rukojeti nože.

Čtyřicet minut. Padesát minut. Hodina.

„Něco se stalo,“ zašeptám.

Tess pomalu zavrtí hlavou. „Nevíš to jistě.“

„Ale ano. Co by jim jinak mohlo trvat takhle dlouho?“

Tess otevře ústa a chystá se mi odpovědět, ale než může něco říct, dveře se otevírají a vojáci pochodují ven, jeden za druhým, tváře bez výrazu. Konečně vyjde ven i ten poslední, který za sebou zavře a sáhne si pro něco, co mu visí u pasu. Najednou se mi točí hlava. Víím, co teď přijde.

Voják natahuje ruku s plechovkou a stříká na naše dveře dlouhou šikmou čáru. Potom k ní přidá druhou a vytvoří tak jasně viditelné rudé X.

Tiše zakleju a už se chystám odejít...

... ale pak ten voják udělá něco nečekaného, něco, co jsem ještě nikdy neviděl.

Nasprejuje na dveře třetí, vodorovnou čáru, kterou z písmene X udělá velkou červenou hvězdu.